

»De bliver vist nødt til at vise Dem, Enslev. De Folk derude vil absolut se Dem.«

Fra Modtagelsessalen gik en Dør ud til en Altan. Salen var tom nu. Lysekronen derinde var allerede slukket, men blev nu atter tændt. Opildnet af de ufortrødne Hurraraab vilde Enslev gaa ud paa Altanen som han gik og stod. Da Frk. Evaldsen kom løbende med hans Pels, skød han hende utaalmodigt til Side. Bjerreby maatte stille sig i Vejen for ham og overtale ham som et Barn for at faa ham til at tage Pelsen paa.

Da Dørfløjene sloges tilside, og Mængden derude fik Øje paa hans Skikkelse i det udstømmende Lys, brød en Jubel løs, under den stjerneklare Frosthimmel. Hele Pladsen foran Huset var nu sort af Mennesker. Fra de tilstødende Gader strømmede Folk til. Der svingedes med Hatte og viftedes med Lommetørklæder. Hist og her hørtes dog ogsaa Pift i Fingre og Gadedørsnøgler, og et Sted midt i Folke-massen begyndte der et Slagsmaal.

»Enslev leve! . . . Ned med Tyrstrup! . . . Ned med de sorte Præster!«

Han løftede Haanden; og da man forstod, at han var begyndt at tale, blev der i samme Nu saa stille, at hans svage Stemme kunde høres over hele Pladsen.

»Ja, ned med alt, hvad der vil skygge for Solen!